

Bisættelse i Knebel kirke fredag 18/8-2017 kl. 14.

Salmer: 754, 52, 121, 784

Svend Egon Andersen

Her ved Svend Andersen bisættelse vil jeg begynde med at læse et vers fra 1. Johannesbrev i det Nye Testamente. Her står der i 3. kapitel, vers 16:

»Derpå kender vi kærligheden: At han satte sit liv til for os; så skylder vi også at sætte livet til for brødrene.«

Ordene, som den nytestamentlige forfatter skriver, er jo et idealistisk udsagn om, at når Kristus gik i døden for os mennesker, så skylder vi også, om nødvendigt, at gå i døden for hinanden.

Om det var præcis af denne grund, nogle danskere under 2. Verdenskrig gik ind i modstandsbevægelsen, ved jeg ikke. For nogle har det kristne næstekærlighedsbud utvivlsomt været en medvirkende årsag. For andre fædrelandskærlighed. Og for andre igen harme og retfærdighedssans eller noget helt tredje. Og for mange sikkert en kombination. Svend Andersen har selv i et interview udtalt, at det for medlemmerne af Hvidstengruppen simpelthen var et spørgsmål om forargelse og indignation over samlingsregeringens samarbejde med tyskerne.

Men under alle omstændigheder, så vidste modstandsfolkene, at de risikerede at sætte livet til. Og den risiko var de villige til at løbe.

Og som medlem af Hvidstengruppen fik Svend Andersen jo dette med som en smertelig erfaring, der fulgte ham resten af hans 97 år lange liv: At 8 af gruppens medlemmer blev arresteret – og henrettet af tyskerne 29. juni 1944.

Og til sine allersidste år kunne Svend Andersen blive dybt bevæget ved tanken om, at de otte ikke fik lov til at opleve den 5. maj. Ikke fik lov til at opleve den frihed, de havde kæmpet for.

Svend Andersen var blevet konfirmeret i Gassum Kirke sammen med Niels Fiil, og de to udviklede herefter et nært venskab. Og med baggrund i det venskab blev han af Bents far, Marius Fiil, inviteret med i Hvidstengruppen. Efter eget udsagn nåede han at være med i 6-7 aktioner.

Da gruppen blev revet op og arresteret, nåede Svend Andersen, der på det tidspunkt var kommis i en købmandshandel i Randers, at blive advaret.

Og efter råd fra politikommissær Jæger i Randers tog han så hurtigt som muligt toget til København og blev derfra hjulpet til Sverige, hvor han senere indgik i træningen i Den danske Brigade.

Da han hørte om henrettelserne af de otte fra Hvidstengruppen, blev han så oprørt, at han overvejede at rejse tilbage til Danmark og genoptage kampen, koste hvad det ville. Han blev dog i Sverige og kom til Helsingør 5. maj. Herefter søgte han tilknytning til den danske hær. Han gennemførte flere skoleophold og kurser – de fleste med udmærkelse.

Han blev udpeget til militærpolitiopgaver i Den danske Brigade i Slesvig, og endte som leder her.

Det var også her han mødte sin senere hustru, blandt familie og venner kaldet ”Nutte”. De giftede sig i 1950 og fik et 55 år langt og lykkeligt ægteskab, indtil ”Nutte” døde for 12 år siden, 90 år gammel.

Og at miste hende, var umådeligt hårdt for Svend. Og han har savnet hende hver eneste dag siden.

De var meget forskellige. Nutte den sprudlende og udadvendte. Svend den lidt mere tilbageholdende. Men sammen udgjorde de et komplet par.

De fik ingen børn, og måske knyttede det dem endnu tættere sammen som ægtefolk.

Og børn var der alligevel i deres liv. I to niecer, Susanne og Käthe, og jeres mænd og børn.

Især var Christine meget nært knyttet til Nutte og Svend. Eller ”Krølle”, som I kaldte ham.

Og udover familien havde de et enormt netværk af venner og bekendte.

Efter at være vendt hjem fra Tyskland og blevet gift, bosatte Svend Egon Andersen og hans kone sig i Birkerød. Senere flyttede de til Norge, hvor Svend havde fået opgaver for NATO. Tilbage i Danmark blev han tilknyttet Forsvarets Efterretningstjeneste og blev herfra pensioneret som 55-årig med rang af major.

Og nu begyndte et nyt livsafsnit. Svend Andersen og hans kone flyttede til Spanien, hvor de boede en længere årrække. De havde dog bygget sommerhus i Fuglsø her på Mols, og således fået tilknytning til området.

I pensionistårene foretog Svend og hans kone en lang række rejser til bl.a. England, Sydafrika, Rusland, USA og Grønland.

Og i Spanien dyrkede de flere forskellige slags sport, sådan at I kunne sige, at årene i Spanien nok gav dem 10 ekstra leveår.

I 1998 besluttede de at flytte tilbage til Danmark og købte så huset her i Knebel, hvor Svend Andersen boede til sin død.

Svend Andersen var på alle måder en regelret mand, der bestemt havde sine meningers mod. Havde han først taget stilling for eller imod noget, så holdt han ufravigeligt fast. Ja, vel nærmest stædigt.

Tidspunkter skulle overholdes. Havde man aftalt kl. halv tre, så var det hverken fem minutter før eller fem minutter efter.

Han fulgte levende med i politik, og var fuldt opdateret både om indenrigs- og udenrigspolitik, indtil han faldt for godt 4 måneder siden og herefter har været svækket. Men trods svækkelsen havde han fuldstændigt styr på alle fødselsdage i familien lige til den dag, han døde.

De sidste 10-12 år har han været blind. Men han klagede ikke. Og gjorde hvad han kunne for at holde sig i gang. Blandt andet ved daglig træning på motionscykel indtil for halvandet år siden.

Tidligere havde han på alle måder hyldet det frie initiativ og ikke givet meget for offentlig virksomhed. Men da han fik behov for hjælp fra vores lokale plejecenter Lyngparken, kom han nu nærmest til at elske dem, der kom og hjalp. Han fik også særdeles god hjælp og støtte fra sine naboer og i lange perioder af sin niece Käthe, der også sad hos ham, da hen stille sov ind tirsdag aften.

Uopfordret talte Svend sjældent om krigen. Men blev han spurgt, så var han en fantastisk fortæller. Han deltog i mindedagene i Hvidsten den 29. juni.

Ved 60-årsdagen i 2004 havde arrangørerne glemt, at han stadig var i live.

Det var der lavet om på i 2009 og 2014.

Han var ikke altid tilfreds med de talere, der optrådte.

Men da Per Stig Møller talte i 2014 følte han, at her var der endelig en mand, der havde sat sig ordentligt ind i tingene.

Svend Andersen blev brugt som konsulent på filmen om Hvidstengruppen og var hædersgæst ved premieren.

Han syntes nu ikke, at filmen havde så forfærdeligt meget med virkeligheden at gøre, men mente alligevel, det var vigtigt, at historien blev fortalt, så vi stadig kan blive mindet om, at friheden aldrig er en selvfølge.

Og så mente han i øvrigt, at nu måtte det være slut med virak omkring ham. Han havde sagt, hvad der skulle siges. Og derfor har I også i den nærmeste familie ønsket, at hans bisættelse skulle foregå uden æresbevisninger her i kirken, da I er sikre på, at det var sådan Svend ville ønske det.

Men under alle omstændigheder, så skriver vi Danmarkshistorie i dag ved at bisætte det sidste medlem af en af Danmarks mest berømte modstandsgrupper.

Når vi siger farvel her i kirken, så gør vi det med håb. Håbet om, at alt ikke er forbi, den dag vores kiste eller urne sænkes i graven.

For nogle er det håb afgørende.

For andre er det af mere underordnet betydning.

Men for mange af os *er* det en god og varm tanke.

Men der *er* jo ikke noget, vi kan vide noget om.

Hvad der sådan helt konkret måtte være gemt til os på den anden side af døden, ved vi ikke.
Kun siger troen os, at Guds kærlighed er evig, og at den ikke vil slippe os – hverken nu eller nogensinde.
Derfor tror vi, at det ender godt for levende og døde.
Og den tro havde Svend Andersen selv. Han var overbevist om, at hans Nutte stod og ventede på ham.

Med det håb og i den tro vil vi sige farvel til ham og befale ham Gud i vold.

Og vi bøjer os i respekt for en mand, der kæmpede for alt, hvad han havde kært, og som var villig til at dø, om så det gjaldt.

Æret være Svend Egon Andersens minde.

Amen.